ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Θωμά Τσαλαπάτη**



Ο Αύγουστος είναι ο μήνας των μικρών ειδήσεων. Των αχρείαστων πληροφοριών, των αδιάφορων γεγονότων, των ασήμαντων περιστατικών. Με αυτά τα χαρακτηριστικά μάς επισκέφτηκε και η παρακάτω είδηση πριν από λίγες εβδομάδες: ο ηθοποιός Γιώργος Πετρόχειλος, λέει, στηρίζει τη Χρυσή Αυγή. Ο ηθοποιός, λέει, έστειλε δύο επιστολές συμπαράστασης στην οργάνωση με τίτλο: Η Αλήθεια βρίσκεται στη Χρυσή Αυγή. Ελάχιστη η σημασία. Αλλος ένας ξεχασμένος παράδοξος δηλώνει υποστήριξη στην εγκληματική οργάνωση ακολουθώντας το παράδειγμα βαριών ονομάτων του πολιτισμού, όπως αυτά του Πέτρου Γαϊτάνου, του Πλούταρχου και λοιπών εκπροσώπων της κυρίαρχης, λούμπεν-ποπ κουλτούρας. Παρ’ όλα αυτά, για κάποιον λόγο η είδηση τσιγκλάει τη σκέψη ως κάτι περισσότερο από ανοησία.

Αρχικά, ας βάλουμε τη λέξη ηθοποιός σε εισαγωγικά: «ηθοποιός» (να, ορίστε). Ο Γιώργος Πετρόχειλος έγινε γνωστός (ή κάτι τέτοιο) από τη συμμετοχή του σε διάφορα ’80s τηλεσκουπίδια, όπως οι ταινίες «Φυλακές ανηλίκων», «Κάτω τα χέρια από τα νιάτα» και το εξίσου σημαντικό «Εδώ και τώρα αγγούρια». Στη συνέχεια έκανε κάποια περάσματα στη «Λάμψη» (του Κιούμπρικ), σε επιθεωρήσεις και στο πλευρό του μιμητικού θηρίου (σύμφωνα με τον Κώστα Γεωργουσόπουλο) Μάρκου Σεφερλή. Οπως τόσες και τόσες όξινες αναμνήσεις, η φιγούρα του Γιώργου Πετρόχειλου ανασύρθηκε στο παρόν από τη δημιουργία του youtube. Συγκεκριμένα μία σκηνή, η οποία απομονώθηκε, εμβαπτίστηκε στο cult και αναδείχθηκε ως σύμβολο της αφέλειας, της καφρίλας και τις ηλιθιότητας των συγκεκριμένων ’80s κατασκευασμάτων. Ο λόγος, φυσικά, για την περίφημη σκηνή από την ταινία «Χούλιγκανς», όπου το άγριο νιάτο Πετρόχειλος τσακώνεται με τον παπά-πατέρα του και τη στιγμή που το ρασοφόρο κλισέ διευκρινίζει στον γιο του πως «η αλήθεια βρίσκεται στον λόγο του Θεού», ο άγριος νιάτος-τεντιμπόης-γιεγιές Πετρόχειλος θα του αποκριθεί γεμάτος βεβαιότητα (και

νιάτα) την περίφημη φράση πως: «Οχι, πατέρα, η αλήθεια βρίσκεται στους Sex Pistols, γκέγκε;» (έτσι μίλαγε τότε η νεολαία μας). Στη συνέχεια, το νιάτο- Πετρόχειλος βγαίνει στον κήπο του σπιτιού φορώντας ένα λερωμένο σώβρακο και χορεύει μια ακατανόητη μουντζούρα κινήσεων μπροστά στα μάτια των αγανακτισμένων γειτόνων, οι οποίοι εμβρόντητοι σχολιάζουν τον κατήφορο της νεολαίας μας. Αυτά. Σε νεότερη συνέντευξη του «ηθοποιού» μαθαίνουμε πως συμμετέχει σε μεταγλωττίσεις σε ταινίες, σειρές κ.ά. καθώς επίσης πως είναι φιλόζωος (κάπου εδώ προφανώς οφείλεται και η συμπάθειά του προς τη Χρυσή Αυγή).

Και στο σημείο αυτό έρχεται η αποστομωτική ερώτηση: «Καλά, ρε Τσαλαπάτη, με τι μαλακίες κάθεσαι και ασχολείσαι;». Μμμ, σωστό, αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Για όποιον συγκρότησε τον χαρακτήρα του μεγαλώνοντας τις δεκαετίες του ’80 και του ’90, οι ταινίες αυτές δεν αποτέλεσαν απλά μια πραγματικότητα που μπορούσες να αποφύγεις. Πριν εισαχθούν στο cult ιδίωμα και προκύψουν άκακες και γελοίες, οι τηλεταινίες κατέγραφαν, αναπαρήγαν και επέβαλλαν συγκεκριμένους τρόπους και θεάσεις, με τις οποίες συγκροτήθηκε ένα μεγάλο κομμάτι του κυρίαρχου. Το μπουφόνικο φτηνό χιούμορ και η γκροτέσκα αισθητική, η αναπαραγωγή σεξιστικών, ομοφοβικών και ρατσιστικών στερεοτύπων ως το απόλυτο αυτονόητο, ο αχαλίνωτος ηθικισμός των καταγγελιών, η καφρίλα και ο χαβαλές ως μόνη ορθόδοξη γέμιση του ελεύθερου χρόνου, το απόλυτο τίποτα ως κάτι, η εξώστρεφη έλλειψη αισθητικής ή καλλιτεχνικής αξίας ως περήφανη αυταξία, τα χαλαρά κριτήρια ψυχαγωγίας και η απόλυτη αντίθεση στους «κουλτουριάρηδες», η άνοδος του αντιδιανοουμενισμού, ο λαϊκισμός ως λαϊκότητα, ο υποκριτικός καλβινισμός του συνδυασμού των υπερτονισμένων σεξουαλικών υπονοουμένων ταυτόχρονα με τον ηθικό σκανδαλισμό, η απολιτικοποίηση και η κατ’ επίφαση αντισυστημική γλώσσα -όλα αυτά και άλλα τόσα συγκροτούν έναν άνθρωπο και μια αφήγηση. Οι πετρόχειλες, λοιπόν, δηλώσεις δεν είναι άνευ σημασίας, γιατί δηλώνουν την προϋπάρχουσα γειτνίαση δύο πραγματικοτήτων. Της πραγματικότητας του εφιάλτη της Χρυσής Αυγής και της πραγματικότητας του κόσμου της βιντεοταινίας. Τα χρυσαυγίτικα αγκάθια φυτρώνουν στα πιο απρόσμενα μέρη, προσδιορίζοντας από την αρχή καταστάσεις του παρελθόντος. Σε μια χώρα όπου το πολιτικό σκοτάδι περπάταγε πάντοτε χέρι χέρι με την κακογουστιά (βλέπε π.χ. γιορτές χούντας), το άσχημο οφείλει να μας ανατριχιάζει πάντοτε λίγο περισσότερο. Γκέγκε;

***http://tsalapatis.blogspot.gr/***

**Πηγή:efsyn.gr**